

215.

**ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI
SPOŁECZNEJ**

z dnia 9 stycznia 1933 r.

**w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu
w sprawie uprawnień robotników, zatrudnionych za-
granicą, do zasiłków na wypadek bezrobocia.**

Na podstawie art. 38 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 650), której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 24 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 555), na wniosek Zarządu Głównego Funduszu Bezrobocia zarządza się co następuje:

§ 1. Czas trwania stosunku najmu pracy w przedsiębiorstwach i zakładach pracy, wymienionych w ust. 1 art. 1 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, a położonych na obszarze państw: Francji, Belgji, Rzeszy Niemieckiej, Holandji, Luksemburga, Czechosłowacji, Austrii, Rumunii oraz na obszarze W. M. Gdańska zalicza się bezrobotnym, zamieszkałym na obszarze Rzeczypospolitej, którzy zatrudnieni byli w wymienionych zakładach, bądź to zamieszkując zagranicą, bądź to zamieszkując na obszarze Rzeczypospolitej. Również zalicza się czas pracy w takich samych zakładach, położonych na te-

renie innych obcych państw, o ile bezrobotni, po rozwiązaniu stosunku najmu pracy zagranicą zatrudnieni byli na obszarze Państwa Polskiego co najmniej 13 tygodni.

§ 2. Wymienieni w poprzednim paragrafie robotnicy mają prawo do zasiłków, przewidzianych ustawą z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, o ile zadośćczynili przepisom rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 2 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 556), z tem, że robotnicy ci:

1) po rozwiązaniu ostatniego stosunku najmu pracy w przedsiębiorstwach i zakładach pracy, położonych zagranicą, lub też późniejszego stosunku najmu pracy w przedsiębiorstwach i zakładach pracy, położonych na obszarze Państwa Polskiego, zgłosili się o zasiłek we właściwym urzędzie pośrednictwa pracy;

2) zgłaszając swe roszczenia o zasiłki, przedstawili świadectwa pracy zagranicą, sporządzone z zachowaniem obowiązujących tam przepisów prawnych, względnie i świadectwa późniejszej pracy w przedsiębiorstwach i zakładach pracy, położonych na obszarze Państwa Polskiego, stwierdzające: a) że robotnicy ci pozostawali w stosunku najmu pracy w przedsiębiorstwach położonych zagranicą, lub też łącznie w przedsiębiorstwach, położonych zagranicą i położonych na obszarze Państwa Polskiego, a należących do kategorii przedsiębiorstw i zakładów pracy, wymienionych w art. 1 ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, — co najmniej przez przewidziany w art. 2 tejże ustawy okres 26 tygodni w 12 miesiącach przed dniem zgłoszenia swego roszczenia o zasiłek, oraz b) że zakład pracy zatrudniał co najmniej 5 pracowników.

Właściwym do przyjmowania zgłoszeń o zasiłki od robotników, którzy, pracując zagranicą, tamże zamieszkiwali, a którzy zgłaszają swoje roszczenia o zasiłki po rozwiązaniu ostatniego stosunku najmu pracy w przedsiębiorstwie, położonem zagranicą, jest ten urząd pośrednictwa pracy, na którego terenie działania zameldowani są ci robotnicy.

§ 3. Autentyczność świadectw pracy w przedsiębiorstwach, położonych zagranicą, powinna być potwierdzona drogą należytego poświadczenia ich przez właściwą władzę miejscową, na której terenie działania przedsiębiorstwo to się znajdowało, lub też przez konsulat polski, w przeciwnym razie świadectwa te nie będą przez urzędy pośrednictwa pracy honorowane.

Właściwymi władzami miejscowymi w rozumieniu ustępu poprzedniego są: władze administracyjne, policyjne i samorządowe, władze sądowe, instytucje ubezpieczeń społecznych, izby przemysłowo-handlowe oraz urzędy pośrednictwa pracy.

§ 4. W stosunku do bezrobotnych, którzy posiadając 26 tygodni zatrudnienia, policzalnego w myśl § 2, byli zatrudnieni ostatnio przed zgłoszeniem swych roszczeń o zasiłki co najmniej przez 13 tygodni na obszarze państw: Francji, Belgji, Rzeszy Niemieckiej, Holandji, Luksemburga, Czechosłowacji,

Austrii, Rumunii oraz na obszarze W. M. Gdańska, jako podstawę wymiaru zasiłków przyjmuje się zarobek tygodniowy, ustalony w sposób przewidziany w § 6 niniejszego rozporządzenia.

§ 5. Podstawę wymiaru zasiłku dla bezrobotnych, którzy w okresie ostatnich 13 tygodni zatrudnienia przed zgłoszeniem się o zasiłek byli zatrudnieni przez część tego okresu na terenie państw, wymienionych w § 4, a przez część tego okresu na obszarze Państwa Polskiego, określa się w sposób następujący: w wypadku pracy ostatnio w kraju do ogólnej kwoty zarobku za okres pracy w kraju dodaje się zarobek zagranicą za okres brakujący jeszcze do 13 tygodni, obliczony na podstawie § 6, w wypadku zaś pracy ostatnio zagranicą do ogólnej kwoty zarobku za okres pracy zagranicą, obliczonego na podstawie przepisów § 6, dodaje się zarobek w kraju za okres brakujący jeszcze do 13 tygodni, poczem, w obu wypadkach, sumę tych kwot dzieli się przez ogólną ilość dni, opłaconych w okresie 13 tygodni. O ile obliczony w ten sposób zarobek przeciętny wyniesie więcej niż 6 zł, wówczas zasiłek oblicza się od 6 złotych.

§ 6. Zarobek tygodniowy robotników, zatrudnionych na obszarze państw, wymienionych w § 4, ustala się stosownie do zarobku z ostatniego co najmniej trzymiesięcznego okresu zatrudnienia lub z krótszego okresu czasu, o ile robotnik zatrudniony był na obszarze tych państw przez niepełne 3 miesiące. Jeżeli robotnik w tym czasie z powodu ograniczenia produkcji w zakładzie pracy nie pracował liczby godzin pracy normalnej dla jego zawodu i dla miejscowości i dlatego miał zmniejszoną płacę, wówczas należy za podstawę do obliczenia zarobku przyjmując płacę, którąby otrzymywał przy pełnej liczbie godzin pracy.

Na zasadzie obliczonego w sposób powyższy tygodniowego zarobku ustala się następujące klasy zarobkowe dla robotników, zatrudnionych:

a) we Francji:

I	z tygodniowym zarobkiem	do	90 fr.
II	"	"	110 "
III	"	"	130 "
IV	"	"	150 "
V	"	"	170 "
VI	"	"	190 "
VII	"	"	200 "
VIII	"	"	powyżej 200 "

b) w Belgii i Luksemburgu:

I	z tygodniowym zarobkiem	do	100 fr. belg.
II	"	"	125 " "
III	"	"	150 " "
IV	"	"	175 " "
V	"	"	200 " "
VI	"	"	225 " "
VII	"	"	250 " "
VIII	"	"	powyżej 250 " "

c) w Rzeszy Niemieckiej:

I	z tygodniowym zarobkiem	do	15 mk.
II	"	"	20 "
III	"	"	25 "
IV	"	"	30 "
V	"	"	35 "
VI	"	"	40 "
VII	"	"	45 "
VIII	"	"	powyżej 45 "

d) w Holandji:

I	z tygodniowym zarobkiem	do	10 fl. h.
II	"	"	12 " "
III	"	"	14 " "
IV	"	"	16 " "
V	"	"	18 " "
VI	"	"	20 " "
VII	"	"	22 " "
VIII	"	"	powyżej 22 " "

e) w Czechosłowacji:

I	z tygodniowym zarobkiem	do	90 kor. cz.
II	"	"	110 " "
III	"	"	130 " "
IV	"	"	150 " "
V	"	"	170 " "
VI	"	"	190 " "
VII	"	"	210 " "
VIII	"	"	powyżej 210 " "

f) w Austrii:

I	z tygodniowym zarobkiem	do	20 szyl.
II	"	"	25 "
III	"	"	30 "
IV	"	"	35 "
V	"	"	40 "
VI	"	"	45 "
VII	"	"	50 "
VIII	"	"	powyżej 50 "

g) w Rumunii:

I	z tygodniowym zarobkiem	do	500 l.
II	"	"	600 "
III	"	"	700 "
IV	"	"	800 "
V	"	"	900 "
VI	"	"	1000 "
VII	"	"	1100 "
VIII	"	"	powyżej 1100 "

h) na obszarze W. M. Gdańska:

I	z tygodniowym zarobkiem	do	16 guld.
II	"	"	20 "
III	"	"	24 "
IV	"	"	28 "
V	"	"	32 "
VI	"	"	36 "
VII	"	"	40 "
VIII	"	"	powyżej 40 "

Podstawę wymiaru zasiłku w każdej z powyższych klas zarobkowych stanowią:

w klasie	I	— 15 zł.
" "	II	— 18 "
" "	III	— 21 "
" "	IV	— 24 "
" "	V	— 27 "
" "	VI	— 30 "
" "	VII	— 33 "
" "	VIII	— 36 "

§ 7. W odniesieniu do bezrobotnych, którzy po rozwiązaniu stosunku najmu pracy w zakładach położonych zagranicą, nie wyłączając państw wymienionych w § 4, pozostawali w stosunku najmu pracy i podlegali obowiązkowi zabezpieczenia w zakładach położonych na obszarze Państwa Polskiego co najmniej przez 13 tygodni, podstawę wymiaru zasiłku określa się w myśl ogólnych przepisów.

§ 8. Bezrobotni, wymienieni w §§ 4 i 5 niniejszego rozporządzenia, przedstawiający świadectwa pracy zagranicą, w których wysokość zarobku nie jest podana, obowiązani są przedłożyć dowody, umożliwiające ustalenie ich zarobku w sposób przewidziany w § 6 w terminie 6 tygodni od dnia zgłoszenia roszczenia o zasiłek; w razie nieprzedstawienia dowodu w tym terminie, względnie, na żądanie bezrobotnych, przed jego upływem będzie wymierzony im zasiłek w sposób następujący:

1) bezrobotnym, wymienionym w § 4 niniejszego rozporządzenia, wymierzony będzie zasiłek według I klasy zarobkowej;

2) bezrobotnym, wymienionym w § 5 niniejszego rozporządzenia, zasiłek będzie wymierzony w sposób przewidziany w tym paragrafie, z tem jednak, że jako zarobek ostatnio otrzymywany zagranicą przyjęty będzie zarobek, wymieniony w I klasie zarobkowej.

Przedstawienie dowodu chociażby po wymierzeniu zasiłku lub po jego pobraniu, jednakże przed upływem wskazanego w ustępie poprzednim terminu, będzie miało skutek wsteczny. Późniejsze przedstawienie dowodu nie będzie brane pod uwagę.

§ 9. Zasiłki, ustalone zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia, wypłacane są na ogólnych zasadach ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia z zastosowaniem rozporządzeń wykonawczych do tej ustawy.

§ 10. W stosunku do robotników, którzy nabyli prawo do pobierania zasiłków, w rozumieniu ust. 1 art. 14 ustawy o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia, przed dniem 11 lipca 1932 r., zachowują moc rozporządzenia: z dnia 2 maja 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 360), z dnia 3 października 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 590) i z dnia 7 kwietnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 438), w stosunku zaś do robotników, którzy nabyli prawo do pobierania zasiłków w dniu lub po dniu 11 lipca 1932 r., lecz przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, pozostają w mocy normy dla podstawy wymiaru zasiłków, ustanowione w § 2 rozporządzenia z dnia 3 października 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 590) i w § 2 rozporządzenia z dnia 7 kwietnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 438).

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą, z zastrzeżeniem przepisu zawartego w § 10, rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 2 maja 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 360), z dnia 3 października 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 590) i z dnia 7 kwietnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 438).

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*